

תדפיס תצהיר

אני הח"מ נ.ר. ת"ז, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. אני תושב אללבן אלג'רבי – נפת רמאללה, בן 26, עובד כשוטר בכלא רמאללה.
2. נעצרתי ביום 29.3.2002 בשעה 13:30 בצהריים בערך. בכלא היו קרוב ל-60 עצורים פליליים. חיילים פרצו לכלא, בערך 25 חיילים, וביקשו ממנו, היינו 4-5 שוטרים בלבוש אזרחי, לצאת מהחדרים. אני הייתי הראשון שיצא מהחדר, וישר כשיצאתי מפתח הדלת, חייל אמר לי תרים ידיים והוא ירה כדור שעבר ליד הראש ופגע בבוהן יד ימין. נפצעתי באצבע, ולמרות זאת ביקש ממני להרים את הבגדים והעמיד אותי עם הפנים לקיר ואצבע נוטפת דם. באותו זמן כשהעמידו אותי ביחד עם שאר השוטרים, שברו את המנעולים של הדלתות בבית הכלא והוציאו את העצורים והעמידו אותם עם הפנים לקיר ביחד אתנו.
3. כשביקשתי מהחייל טיפול לאצבע הוא שפך לי מים רגילים על האצבע ולא חבש לי אותה. נשארנו עומדים ליד הקיר קרוב לחצי שעה, ולאחר מכן קשרו את הידיים שלי מאחור עם אזיקי פלסטיק. העבירו אותי ביחד עם האחרים ברכב צבאי לבית-אל והושיבו אותנו על הרצפה בקור ואזוקים בידיים לאחור.
4. נשארנו שם כחצי שעה, העבירו אותנו באוטובוס וביקשו ממני להשאיר את הראש שלי מושפל ולא להרים את הראש וגם האחרים ואם היינו מרימים את הראש היו מרביצים לנו. כשהגענו ידעתי שאני באזור עופר.
5. עוד כשהיינו באוטובוס קשרו את העיניים שלנו בסרט לבן, נשארנו באוטובוס עד למחרת בשעה אחת בצהריים בערך. הייתי באוטובוס כל הלילה קשור עם האזיקים בידיים לאחור ובעיניים סגורות. לא נתנו לנו אוכל.
6. בערך בשעה 12:00-13:00 אחד החיילים הוריד אותי מהאוטובוס והוליך אותי עד למקום כמו חדר והוריד את הסרט מהעיניים. הוא ערך עליי חיפוש ולקח מפתחות שהיו אתי (שלא החזירו לי כשהשתחררתי), והכניס אותי לחדר שהיה בו כנראה איש שב"כ וחקר אותי איפה אני עובד ומה אני עושה, בערך עשר דקות, לאחר מכן הוציאו אותי החוצה ולקחו את טביעות האצבע וכף היד ולאחר מכן העבירו אותי למחנה מורכב משלושה אוהלים אחד גדול ושניים קטנים.
7. כשנכנסתי לא נתנו לי שום דבר לא שמיכה ולא מזרון. כשנכנסתי היו עוד כ-40 איש באוהל, לאחר מכן העבירו אותי לבדיקה במרפאה והרופא הסביר לי שאי אפשר לתפור את הפצע כי עברו יותר מ-24 שעות ולכן רק חבש לי את האצבע וביקש שכל יום אחליף תחבושת אצלו. **נשארתי במעצר 12 יום ואף פעם לא הסכימו להחזיר אותי למרפאה כדי להחליף את החבישה.**

8. החזירו אותי מהמרפאה לאגף 3 שם היו בערך 120 איש ונתנו לי רק שמיכה ומזרון נורא דק בעובי כ- 2 ס"מ אותו חלקתי עם עוד עצור. לא קיבלתי סבון או תחתונים ונשארתי במעצר 11 יום שבמהלכם אף פעם לא החלפתי תחתונים ולא התקלחתי. הייתה מקלחת עלובה נורא, אבל לא נתנו לנו מגבת ולא שמפו ולא תחתונים ולכן לא היה ניתן לעשות מקלחת. האוכל היה בכמות קטנה מאד – כל חמישה אנשים היינו משתתפים בקופסת לבנה קטנה, וכל אחד שתי מצות, ומלפפון אחד לכולם ובננה או תפוח, ובצהרים כל אחד חתיכת שניצל לא מבושל טוב.

9. היינו 40 איש באוהל קטן צפופים, כל יום ערכו 3 פעמים ספירה. המהלך הספירה היינו צריכים לשבת על הרצפה עם הראש מושפל ואסור לדבר ואם פותחים את הפה מקללים אותנו ומדברים במלים גסות ומשפילים אותנו.

10. וגם כאשר היה גשם היו מכריחים אותנו לשבת על הרצפה בעת הספירה. ביום היינו מטיילים באגף בחצר וכל פעם שהיינו מתקרבים לגדר היו צועקים ומכוונים את הנשקים לעברנו, החייל בעמדת השמירה כל הזמן היה מכוון את הנשק לעברנו.

11. במשך כל התקופה לא היינו מקבלים שום עיתון או ספר ולא הייתה טלוויזיה או רדיו – היינו מנותקים מן העולם החיצון – גם לא קיבלנו יותר מחמש סיגריות ליום ולא קיבלנו שום שתייה חוץ מהמים במשך כל התקופה.

ולאחר שתורגם לי תוכן תצהירי מאשר את תוכנו וזו חתימתי ותצהירי אמת.

(-)

חתימת המצהיר/ה

הנני מאשר בזה כי ביום 13.4.02 הופיע/ה בפני עורכת-דין סחר פרנסיס בקלנדייה מר נ.ר. שזיחה עצמו ע"י תעודת זהות מס' (המוכר לי באופן אישי) ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו וחתם עליה.

(-)

סחר פרנסיס, עו"ד

הערה: המספרים הוספו מטעמי נוחות